

РЕШЕНИЕ

№ 3470

гр. София, 07.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 55 СЪСТАВ, в публично заседание на девети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА

при участието на секретаря РОСИЦА М. ЛАШОВА
като разгледа докладваното от КАМЕЛИЯ ПЛ. КОЛЕВА Гражданско дело № 20211110158258 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 140 и следващите от Гражданския процесуален кодекс (ГПК).

Образувано е по предявени от Я. Г. Я. (ищец) срещу „Интерпласт БГ“ ЕООД (ответник) обективно кумулативно съединени осъдителни иски, както следва:

- иск по чл.128, т.2 КТ за заплащане на сумата 11937.92 лева – неплатено трудово възнаграждение за периода м.юни 2021г. – м.август 2021г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 11.10.2021г., до окончателното плащане;
- иск по чл.86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата 244.75 лева – лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение за периода 15.07.2021г. – 11.10.2021г.;
- иск по чл.224, ал.1 КТ за заплащане на сумата 1705.42 лева – обезщетение за неползван платен годишен отпуск за шест работни дни, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 11.10.2021г., до окончателното плащане;
- иск по чл.86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на сумата 5.21 лева – лихва за забава върху неплатеното обезщетение по чл.224 КТ за периода 01.10.2021г. – 11.10.2021г.

Ищецът Я. Г. Я. твърди, че е работил на трудов договор при ответника като мениджър покупки/продажби, като на 02.08.2021г. правоотношението било прекратено по съгласие на страните, но не били заплатени дължимото трудово възнаграждение,

считано от м.юни 2021г. до прекратяването, и обезщетение за неползван платен годишен отпуск. Представя писмени доказателства и заявява доказателствени искания. Претендира разноски.

Ответникът „Интепласт БГ“ ЕООД оспорва исковата претенция с довод, че ищецът не се е явявал на работа и не е престирал труд за работодателя, поради което не му се дължат търсените суми. Уточнява, че договорът е прекратен по молба на ищеца, депозирана на 29.07.2021г., която работодателят е уважил и е издал заповед от 02.08.2021г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.325, ал.1, т.1 КТ, връчена на ищеца срещу подпис на същата дата. Посочва, че по молба на ищеца му е бил предоставен отпуск за времето от 12.07.2021г. до 19.07.2021г. или за шест работни дни, поради което искането по чл.224 КТ е неоснователно и по тази причина. Представя доказателства и претендира разноски.

В срока за отговор ответникът „Интепласт БГ“ ЕООД е предявил **насрещен иск** срещу Я. Г. Я. за заплащане на сумата 5882.24 лева – недължимо платено трудово възнаграждение за периода 26.04.2021г. – 31.05.2021г., което като такова подлежи на връщане. Сумата се търси ведно със законната лихва от 07.02.2022г. (датата на подаване на насрещния иск) до окончателното плащане. Искът намира правното си основание в разпоредбата на чл.55, ал.1, пр.2 ЗЗД. Претенцията се обосновава с твърдение, че ответникът по насрещния иск Я. Г. Я. не е полагал труд за работодателя, поради което възнаграждение не му се дължи. Представя доказателства, прави искане за допускане на свидетели и претендира разноски.

Ответникът по насрещния иск, надлежно уведомен за правото си на писмен отговор, със становище от 12.09.2022г. е уточнил, че трудовото правоотношение е прекратено на 02.08.2021г. Оспорил е твърдението по насрещната искова молба, че не е полагал труд за ответното дружество, в която връзка заявява доказателствено искане за допускане на един свидетел за провеждане на насрещно доказване.

В срок представителя на ищеца депозира писмена защита по спора, в която моли предявените от ищеца искове да се уважат, а насрещният иск да бъде отхвърлен. Прави анализ на доказателствата, като обосновава, че полагането на труд от ищеца е доказано от факта на сключване на трудовия договор, протокола за постъпване на работа, молбата за прекратяване, справка от НАП, заповед за прекратяване, справка от НОИ и другите документи по делото, сред които ползването на платен годишен отпуск. Релевира, че ищецът е могъл да полага труд в дома си, каквото му е било възложено от работодателя с оглед липсата на отразяване на мястото на работа в трудовия договор и поставени в него други ограничения. Сочи, че полагането на труд от ищеца се доказва и от показанията на св. Тодорова и полученото от управителя на фирмата потвърждение за извършване на превод на заплата на ищеца. Твърди, че при полагането на труд от ищеца не се опровергава от показанията на свидетелите, тъй

като периодът на правоотношение е бил кратък, служителите не са се познавали, работили са на различни места и са изпълнявали различна по характер работа, което не е налагало комуникация.

Представена по делото в срок е писмена защита и от процесуалния представител на ответника. В нея са изложени доводи, че показанията на всички свидетели следва да бъдат взети предвид, тъй като установяват, че ищецът не е комуникирал с останалите служители и не е посещавал офиса на предприятието. Сочи се, че това се потвърждава и от обясненията на ищеца по чл. 176 ГПК. Анализират се показанията на свидетеля Станоев, като се заключава, че те дават информация за съществуващи комуникация от преди ищецът да е служител при ответното дружество, поради което не доказват полагане на труд от ищеца. Релевира се, че връчването на трудова характеристика на ищеца е удостоверено в трудовия договор и протокола към него. Твърди се, че ищецът не е могъл да полага труд от разстояния, тъй като това не било уговорено в трудовия договор. В заключение моли предявените от ищеца искове да се отхвърля, а да се уважи предявеният насрещен иск.

При проверка на материалите по делото, съдът намира от *фактическа страна* следното:

Обявено за безспорно е между страните и се доказва от представения трудов договор № 29/26.04.2021 г., че ищецът е постъпил на работа при ответника на длъжност „мениджър покупки/продажби“ с място на работа – гр. София, на осемчасов работен ден и с договорено основно месечно възнаграждение от 5968.96 лева. В приложение е приет протокол за постъпване на работа от 26.04.2021 г, който удостоверява, че на този ден служителят е постъпил на работа. В приложение е приета и длъжностна характеристика за длъжност „мениджър покупки/продажби“, която съдържа описание на задълженията, правата, специалните знания и умения, специфичните функции и задачи, профил и условия на труд и производствена среда на служителите, заемащи тази длъжност. В длъжностната характеристика е описана длъжността, като основните задачи се свеждат до организиране, ръководене и контролиране на цялостната дейност по осъществяване на продажбите на продуктите; да създава и поддържа организацията, управлението и контрола за осигуряване на успешни продажби; да идентифицира потенциални клиенти и води преговори с тях; да договаря и извършва сделките; да поддържа постоянен контакт и контролира осъществяването на продажбите в търговските обекти на предприятието; да инструктира служителите в предприятието и да участва в тяхното обучение. Като специфични функции и задачи са посочени да провежда регулярни срещи с екипа си за поставяне/разпределение на задачи и получаване на обратна връзка; да провежда срещи /две месечно/ с търговски представители; да контролира и подпомага изготвянето на оферти и попълва на място, при клиента или в офис на фирмата нужните документи за

заявените стоки; да попълва месечен отчет за дейността на екипа си и други. От отбелязаното в трудовия договор е видно, че на 26.04.2021 г. на ищеца му е връчена длъжностната характеристика.

Приета е справка за осигурителния доход на ищеца към 01.10.2021 г., от която е видно, че осигурителният му доход за м. 07.2021 г. е в размер на 3000.00 лева, а облагаемият – 5968.96 лева.

Приложена е молба от ищеца, адресирана до ответника като негов работодател, от която е видно, че служителят и настоящ ищец е поискал да бъде освободен от длъжност, считано от 02.08.2021 г. Молбата е подписана от ищеца и е датирана с дата 29.07.2021 г.

Налична е молба за ползване на платен годишен отпуск от ищеца, адресирана до ответника, и издадена въз основа на нея заповед, съгласно която на ищеца е разрешено ползването на платен годишен отпуск в размер на 6 /шест/ работни дни за 2021 г., считано от 12.07.2021г. и до 19.07.2021 г. включително.

Установява се от приетата заповед № 02-29/02.08.2021 г. на управителя, че на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ е прекратено трудовото правоотношение с ищеца Я. Г. Я., считано от 02.08.2021 г., с основание – по взаимно съгласие.

Приети са платежни документи /л. 99, 100,102-108/, от които се установява, че ответникът е предал на ищеца чрез банков превод от 29.04.2021 г. сумата от 882.24 лева с основание: “заплата м.04“, ведно с приложен към него фиш за заплата за същия месец, чрез банков превод от 03.06.2021 г. сумата от 5000.00 лева с основание: “месечно възнаграждение м. 05, Г. 21“, ведно с приложен към него фиш за заплата за същия месец.

Изслушани по делото са двама свидетели. От показанията им става ясно, че са служители при ответното дружество единият, заемащ длъжност като общ работник, а другият като технически секретар. И двамата свидетели дават информация за организацията на работа при ответното дружество, както и за неговите служители. Разбира се, че базата на ответника се е намирала в Кремиковци до май-юни 2022 г., а към момента – в Казичене. Офисът на фирмата първо, в периода 2019-2020 г., се намирал в М., бл...., а след това на ул. „К. Ш.“ № ..., ет.2. На работа при ответното дружество през 2021 г. били двамата свидетели, управителя и мениджър-логистика. До 2018 г. длъжността „мениджър покупко-продажби“ се заемала от лице на име Ж. След това не е имало друг мениджър на същата длъжност. В офиса на дружеството работели И. С., който бил управител, единствен той давал нареждания и съобщавал за заявките, Ж. /свидетеля Ж. Т./, Л. В. като мениджър, а като общ работник в предприятието работил свидетеля Ал. М. Изпълнявайки задълженията си като технически секретар Ж. Т. - да подава информация към счетоводната къща, свидетелката през два месеца получила платежни нареждания за лице на име Я. Я., което срещнала като име само на

тези документи, но не и на живо в офиса, поради което се свързала с управителя, който да потвърди плащанията към това лице. Първото платежно било за по-малка сума, а второто – за по-голяма. Показанията на разпитаните по делото свидетели съдът ползва с доверие. Макар свидетелите да са служители при ответното дружество, съдът намира, че разказът им не е засегнат от предубеденост или свързаност поради служебното им положение, защото и двамата свидетели, независимо един от друг, разказват за организацията на работа, офисите, базите и служителите при ответното дружество, като казаното от всеки един от тях не е идентично, а същевременно изнесените факти са в съответствие и логическа последователност, без да са налице разминавания.

Разпитан като свидетел е и лицето К. Ст. Показанията му дават информация, че в качеството си на управител на междуобщинско предприятие в гр. Сандански познава ищеца и управителя на „Интерпласт БГ“ и е имал договорни отношения с дружеството. Установява се, че между управителя на дружеството и свидетеля са били провеждани работни срещи в гр. София /в офис и заведения/, както и в гр. Сандански, на които договаряли работата между двете фирми. Две от срещите били проведени в офис на ищеца, намиращ се на ул. „К.“ в гр. София, като на тях присъствал и управителя на ответното дружество. От казаното на срещите, свидетелят знае, че ищецът е работил в ответното дружество. Показанията установяват още, че преговорите между двете дружества били водени от свидетеля Ст. и от ищеца Я. Я., като били извършени око 2-3 доставки на месец – първата сделка била на 11.03.2021 г, а последната – на 25.06.2021 г, като деловите контакти прекъснали в края на 2021 г. Показанията на този свидетел също се ползват с доверие от съда. Свидателят не е пряко или косвено заинтересован от него, показанията му са логични и последователни и не се срещат противоречие с казаното от другите свидетели.

Изслушан по реда на чл. 176 ГПК е ищецът по делото. Съгласно константната съдебна практика /сред която Решение № 23 от 2.02.2018 г. на ВКС по гр. д. № 920/2017 г., IV г. о., ГК/ в кръга на доказателствата, които следва да бъдат обсъдени, са и обясненията на страната, когато съставляват изявление за неизгодни за нея факти. Съдът може да приеме за доказани обстоятелствата, не само когато изявленията на страната съдържат признание за неизгодни за нея факти, но и когато тя не се е явила, за да отговори или е отказала да отговори без основателна причина или когато е дала уклончиви или неясни отговори. Съдът е длъжен да цени обясненията на страната, съответно поведението и във връзка с обясненията, наред с всички доказателства по делото, излагайки мотиви кои факти следва да се считат за доказани при условията на чл. 176 ГПК. Съобразявайки принципните разбирания, от неизгодните за ищеца отговорите на поставените въпроси става ясно, че ищецът не е провеждал срещи в офис на дружеството в гр. София, ж.к. „М.“, бл. ...., че е водил кореспонденция единствено с г-н С. /управителя на ответното дружество/, че не е водил комуникация със служителя М.

Софийският районен съд, вземайки предвид материалите по делото и доказателствата, прави следните **правни изводи**:

По иска по чл.128, т.2 КТ

Съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 КТ работодателят дължи заплащане на трудово възнаграждение за извършена работа. За основателността на предявения иск необходимо е да се установи, че в процесния период между страните е съществувало трудово правоотношение и възмездяването на положения труд не е извършено, без да е налице основание за това.

По делото не е спорно и се установява от приложените документи, че страните са били обвързани от валидно възникнало трудово правоотношение, по което ищецът е заемал длъжността „мениджър покупки/продажби“ в ответното предприятие на осемчасов работен ден и при договорено основно БТВ от 5968.96 лева. Не е спорно също, че със заповед на работодателя от 02.08.2021г., трудовото правоотношение е било прекратено по взаимно съгласие, считано от 02.08.2021г.

Спорно е плащането на трудовото възнаграждение на ищеца за времето от м.юни 2021г. до 02.08.2021г.

При изясняване на спора съдът съобрази следното:

Съгласно чл. 270, ал.3 КТ трудовото възнаграждение се изплаща лично на служителя по ведомост или срещу разписка, а по банков път – само при писмено поискване от служителя. В подписания трудов договор се сочи само, че възнаграждението е платимо до 15-то число на следващия месец.

Като неоснователно съдът намира възражението, че ищецът не е полагал труд по трудовия договор в периода 26.04.2021 г. – 26.08.2021 г. Съгласно чл. 124 КТ - едно от основните задължения на работодателя е да заплаща възнаграждение на работника или служителя, който въз основа на сключен трудов договор е полагал труд. Възнаграждението се дължи за извършената работа, която съгласно чл. 125 КТ работникът или служителят следва да изпълнява точно и добросъвестно /в пълен обем, срочно, с влагане на необходимите знания, умения и сръчности, съобразно технологичните изисквания, с желание възложената работа да бъде изпълнена/. Следователно, наличието само на сключен трудов договор не е достатъчно, за да възникне задължение за работодателя да заплаща трудово възнаграждение, а е необходимо и работникът или служителят да полага труд и фактически да осъществява съответната трудова функция. В този смисъл решение № 376 от 21.11.2011 г. на ВКС по гр. д. № 329/2011 г., III г. о., ГК. При непрестиране на работна сила правото на трудово възнаграждение съществува само в случаите, когато това не се дължи на виновно поведение на работника или служителя: при неизпълнение на трудовите

норми по чл. 266, ал.1 КТ, при престой и производствена необходимост по чл.267 КТ и при производство на некачествена продукция по чл. 268, ал.3 КТ - в този смисъл Решение №171 по гр. д. №843/2012г. на IV гр. отд. на ВКС. Когато трудовият договор има за предмет престиране на работна сила, а не на резултат, работникът или служителът трябва да докаже, че е предоставил работната си сила.

Изложените принципни разбирания, отнесени към настоящия случай, дават основание на съда да приеме, че ищецът е доказал полагането на труд от постъпването му на работа до 25.06.2021 г. Представен в подкрепа на това обстоятелство е както протокол за постъпване на работа, така и показанията на свидетеля Станоев. От последните се установява, че ищецът е изпълнявал основното си задължение – да договаря и сключва сделки по продажба на стоки, предлагани от работодателя. Установи се, че при изпълнение на това си задължение ищецът е провеждал срещи с клиента за уговаряне параметрите на сделките и същите са били сключени и изпълнени. Къде са били провеждани срещите е без значение, след като както в самия трудов договор, така и в длъжностната характеристика не е посочено мястото на работа, нито работникът е бил ограничен относно мястото на провеждане на тези срещи. Това обстоятелство не се разколебава по показанията на двамата свидетели – служители на ответното дружество. От показанията им се разбира, че свидетелите не са били запознати с назначението и задълженията на ищеца, а осъществяването от ищеца задължение се е свеждало до провежданите срещи с клиенти, на които присъствал и управителя на дружеството, на когото пряко е подчинен ищеца с оглед заеманата длъжност. Действително длъжностната характеристика е връчена на ищеца и същата предвижда и други задължения в негова тежест, но по естеството им основното му задължение се е изразявало в срещи с клиенти и сключване на договори за продажба. Неизпълнението на останалите задължения би могло да бъде основание за реализиране на друг вид отговорност, което не е сторено. Освен това, ползването на платен годишен отпуск в този период и начисляването на трудово възнаграждение на ищеца по представените фишове за работни заплати действително са факти, които са индicia за дължимостта на трудовото възнаграждение, тъй като същото се извършва в изпълнение на основно задължение на работодателя по чл. 128, т. 1 КТ.

При тези обстоятелства, в тежест на работодателя е било да докаже, че е платил трудовото възнаграждение на служителя в срок, като представи документи за това – разписки, ведомости, РКО или извлечение от банковата си сметка, ако сумите са били превеждани по сметка на служителя по негово искане, което е било разпределено в негова доказателствена тежест с доклада по делото. Плащането на работната заплата може да бъде установявано с всички доказателствени средства, вкл. гласни. В настоящото производство такива доказателства – писмени или гласни, обосноваващи извод за изплащане на търсените с иска трудови възнаграждения, не са били събрани за периода от 01.07.2021г. – 26.07.2021 г. С оглед изложеното исковата претенция следва да

се уважи само в рамките на дължимото за месец юни трудово възнаграждение съобразно отработените дни.

За останалия период ищецът не е провел пълно и главно доказване на правопораждащото право на трудово възнаграждение обстоятелство че е полагал труд. Доказването на този факт не може да бъде само и единствено наличието на трудов договор, а други доказателства не са налични. Остава несподелено твърдението, че ищецът е имал възможност да полага работа при надомни условия или от разстояние. Уговарянето на такива условия изисква уговорка в индивидуалния трудов договор, допълнително споразумение или друг акт между страните, с които постигат съгласие за това. Доказателства в тази насока по делото няма. Полагането на работа в този вид не се доказва от показанията на нито един свидетел, защото информация в показанията им липсва. Същевременно, не се твърдят и доказват обстоятелства сред изброените в чл. 267 КТ. Изложените мотиви налагат претенцията за разликата да бъде отхвърлена.

Относно размера на вземането:

Ищецът претендира присъждане на сумата от 11937.92 лева неплатено БТВ за процесния период, ведно със законната лихва за забава от настъпване на изискуемостта до датата на исковата молба или в общ размер на 244.75 лева. Не се спори между страните, че БТВ на ищеца е в размер 5968.96 лева месечно. Съобразно размера на отработените за този месец дни, дължимото възнаграждение възлиза на 5155.00 лева, ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 11.10.2021 г. до окончателното плащане. Падежът на задължението е уговорен на 15-то число на следващия месец, поради което лихва за забава се дължи от 15.07.2021 г. до датата, предхождаща датата на исковата молба 10.10.2021 г. в размер на 126.01 лева, изчислен с лихвен калкулатор. За горницата над тези суми до пълния търсен размер от 11937.92 лева - неплатено трудово възнаграждение и за периода 27.06.2021г. – м.август 2021г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба – 11.10.2021г., до окончателното плащане, както и до пълния размер от 244.75 лева – лихва за забава върху неплатеното трудово възнаграждение за периода 15.07.2021г. – 11.10.2021г. претенциите следва да се отхвърлят като недоказани.

По иска по чл.224, ал.1 КТ

Съгласно чл.224, ал.1 КТ при прекратяване на трудовото правоотношение работникът има право на парично обезщетение за неизползвания платен годишен отпуск. Обезщетението е дължимо към датата на прекратяване на трудовия договор.

По настоящото дело не е спорно, а и от представената заповед № 02-

29/02.08.2021 г. на управителя, че на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ е прекратено трудовото правоотношение с ищеца Я. Г. Я., считано от 02.08.2021 г., с основание – по взаимно съгласие. В заповедите изрично е посочено от работодателя, че не се дължи на ищеца обезщетение за неползвания платен годишен отпуск. В този смисъл ответникът е възразил срещу иска с довод, че ищецът е ползвал платен годишен отпуск в размер на шест дни. Ето защо, в негова тежест е било да докаже, че ползването на отпуска за процесния период. В изпълнение на възложената доказателствена тежест от ответника е представена молба от ищеца, в която последният иска разрешение да ползва платен годишен отпуск в размер на шест работни дни за 2021 г, считано от 12.07.2021 г. до 19.07.2021 г. Молбата на ищеца е била уважена, съгласно приложената по делото заповед на работодателя. Тези документи не са оспорени от ищеца, поради което и съобразявайки общия размер на предвидения платен годишен отпуск и продължителността на трудовото правоотношение, дават основание предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло. Неоснователността на главния иск, дава основание да се отхвърли и иска за търсената върху тази главница лихва.

По насрещния иск по чл. 55 ЗЗД

Основателността му зависи от провеждане на пълно и главно доказване от ответника /ищец по насрещния иск/, че е платил сумата от 5882.24 лева на Я. Я., а последният следва да установи основанието за получаването □ – полагане на труд по процесния трудов договор.

Приетите платежни документи /л. 99, 100, 102-108/, установяват, че ответникът е предал на ищеца чрез банков превод от 29.04.2021 г. сумата от 882.24 лева с основание: “заплата м.04“, ведно с приложен към него фиш за заплата за същия месец, чрез банков превод от 03.06.2021 г. сумата от 5000.00 лева с основание: “месечно възнаграждение м. 05, Г. 21“, ведно с приложен към него фиш за заплата за същия месец, или общо 5882.24 лева.

Събраните по делото доказателства, сред които показанията на свидетеля Станоев, установяват, че ищецът и ответник по насрещния иск е полагал труд по процесния трудов договор, в който смисъл са изложени мотиви по-горе и не е нужно да бъдат преповтаряни.

Изложеното дава основа, насрещният иск да бъде отхвърлен като неоснователен.

По разноските

При този изход на делото разноските следва да се разпределят между страните по правилата на чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК.

Сторените от ищеца разноси по водене на делото са в размер на 1000.00 лева – реално заплатено адвокатско възнаграждение. Така договорен и платен адвокатския хонорар не се явява прекомерен с оглед цената на исковете и минималните размери по НМРАВ, поради което не се намаляват по направеното от насрещната страна възражение по чл.78, ал.5 ГПК. От тази сума, съобразно размера на уважената част, ответникът следва да заплати на ищеца сумата от 380.11 лева.

Ответникът е заявил претенция за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение в размер на 2500.00 лева и е представил доказателства за реалното му заплащане. В договора е посочено, че възнаграждението поотделно е в размер на 1500.00 лева за оспорване на предявените искове и в размер на 1000.00 лева – по насрещния иск. С оглед цената на исковете и минималните размери по НМРАВ, възнаграждението не се намалява по направеното от насрещната страна възражение по чл.78, ал.5 ГПК. От тази сума, съобразно размера на отхвърлената част, ищецът следва да заплати на ответника сумата от 929.83 лева. В тежест на ответника остава заплатено от него адвокатско възнаграждение за предявяване на насрещния иск.

Ответникът следва да заплати също 256.20 лева – държавна такса по сметка на Софийския районен съд, съобразно размера на уважените искове /206.20 лева - по иска по чл.128, т.2 КТ, 50.00 лева – по иска по 86 ЗЗД/.

Мотивиран от гореизложеното, Софийският районен съд, Второ гражданско отделение, 55^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Интерпласт БГ“ ЕООД, ЕИК ....., да заплати на Я. Г. Я., ЕГН *****, следните суми:

- на основание чл. 128, т. 2 от КТ сумата **5155.00 лева** – неплатено брутно трудово възнаграждение за периода 01.06.2021 г.-26.06.2021 г., ведно със законната лихва от 11.10.2021 г. до окончателното плащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над присъдения до пълния претендиран размер от 11937.92 лева, като недоказан;
- на основание чл.86, ал.1 от ЗЗД сумата: **126.01 лева** – лихва за забава върху главницата от 5155.00 лева за периода 15.07.2021г. – 10.10.2021г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска за горницата над присъдения до пълния претендиран размер от 244.75 лева, като недоказан;

ОТХВЪРЛЯ предявеният от Я. Г. Я., ЕГН *****, срещу „Интерпласт БГ“ ЕООД, ЕИК ....., иск с правно основание **чл. 224, ал. 1 КТ** за заплащане на сумата от **1705.42 лева** – обезщетение за неползван платен годишен отпуск за шест работни дни, ведно със законната лихва от датата на подаване на исквата молба до окончателното плащане, както и с правно основание **чл. 86, ал. 1 ЗЗД** за заплащане на сумата от **5.21**

лева – лихва за забава върху тази главница за периода 01.10.2021 г.-11.10.2021 г., като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявеният от „Интерпласт БГ“ ЕООД, ЕИК ....., срещу Я. Г. Я., ЕГН *****, насрещен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 2 ЗЗД за заплащане на сумата от 5882.24 лева – недължимо платено трудово възнаграждение за периода 26.04.2021 г. – 31.05.2021 г., ведно със законната лихва от 07.02.2022 г. до окончателното плащане, като неоснователен.

ПОСТАНОВЯВА, на основание чл. 242, ал. 1 ГПК, предварително изпълнение на решението в частта на присъденото възнаграждение. В тази си част решението подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с частна жалба в едноседмичен срок от съобщаването му на страните.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „Интерпласт БГ“ ЕООД, ЕИК ..., да заплати на Я. Г. Я., ЕГН *****, сумата **380.11 лева** – разноси по делото съобразно уважената част.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, Я. Г. Я., ЕГН *****, да заплати на „Интерпласт БГ“ ЕООД, ЕИК ....., сумата **929.83 лева** - разноси по делото съобразно отхвърлената част.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, „Интерпласт БГ“ ЕООД, ЕИК ....., да заплати по сметка на Софийския районен съд сумата **256.20 лева** – държавна такса по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Софийския градски съд с въззивна жалба в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____